

öfrige socknar inom länet, under de trenne sista åren varit af missvext hemsökt. Det torde därför icke förefalla underligt, att jag nu förnyar en motion, som afser att rädda en kommun från, jag vågar påstå, nära fullständig ruin.

Det är hvar och en bekant hvilken karg natur Norrbottningen har att bekämpa, huru ofta han ser sina skördar härjade af frost, hvilka försakelser han måste underkasta sig för att genom träget arbete i skogarne lifnära sig och de sina. Kommer härtill sådana opåräknade och svåra utgifter, som denna väg-anläggningskostnad, går äfven den nu välbergade sin undergång till mötes.

Af bilagde afskrift af mitt anförande till Stats-Utskottet under sistlidne Riksdag synes, att jag då föreslog, det bidraget till vägbyggnaden skulle utgå med 74,293 R:dr, men som jag nogsamnt känner, att Statens tillgångar nu blifva hårdt anlitade, får jag föreslå,

att ett statsbidrag af 60,000 R:dr R:mt måtte beviljas Piteå kommun för fortsättande af vägbyggnaden mellan kustlandet och Arvidsjaurs kyrka och marknadsplats intill gränslinien mot Lappmarken.

Stockholm i Januari 1867.

Aug. Danielsson.

N:o 235.

Af Herr Aug. Danielsson: Om anvisande af ett årligt anslag å 50,000 R:dr till myrftappingar inom Norrbottens län.

Det är af alla en känd sak, att Norrbotten ofta flera år efter hvarandra hemsökes af missvext, förorsakad af frost som helt och hållet förhärjat den vexande grödan, ja till den grad, att innebyggarna måste, för att lifnära sig, gripa till det allting annat än helsosamma barkbrödet och andra onaturliga födoämnen.

Orsaken till dessa frostens härjningar är i de aldra flesta fall ingen annan, än brist på förmåga eller, rättare sagt, medel att oskadliggöra de många och vidsträckta myrtrakter, som finnas öfverallt inom länet. Kälen lemnar nemligen

högst få somrar dessa vattensjuka trakter, och så snart vinden för de derifrån uppstigande kalla dunsterna öfver åkerfälten, äro dessa af kölden sköflade.

Ett enda medel finnes att förekomma dessa frostsador, nemligen utdikning och aftappning af dylika trakter.

Rikets Ständer hafva ock insett detta, i det de anslagit medel för myr-utdikningar inom de nordliga länen, men af dessa medel, som alltid blifvit för knappt tilltagna, har så ringa del kommit Norrbotten till godo, att dermed mycket litet vunnits.

Jag får derföre föreslå,

att 50,000 R:dr R:mt måtte anslås att tillsvidare årligen utgå till myraftappningar i Norrbottens län.

Stockholm den 29 Januari 1867.

Aug. Danielsson.

N:o 236.

Af Herr Aug. Danielsson: Om beviljande af anslag för väganläggningen mellan Råneå kyrkoby och Degersels Öfverstby.

Ingen kommun inom hela Sverige, med undantag möjligen af några lappmarksförsamlingar, torde, i förhållande till folkmängd och areal, vara så vanlottad på kommunikationsmedel, som Råneå socken i Norrbottens län. Med en folkmängd af omkring 6,000 människor, eger den nemligen icke mera än omkring $2\frac{1}{4}$ mils väg, som längs kusten stryker genom socknen och utgör allmänna landsvägen. Hela den del, som från kusten sträcker sig inåt landet, saknar såväl vägsom beqvämlig vattenkommunikation.

Derför tvekar jag ej, att, med öfverlemnande af protokollet, hållet vid allmän kommunalstämma i Råneå socknestuga den 1 December 1866, lägga denna sak för Riksdagens ögon, med begäran om dess allvarliga behjertande.

Den vägsträcka, som här ifrågakommer mellan Råneå kyrkoby och Degersels Öfverstby, är väl endast 4 mil; och mången kan anse socknemännen mäktige att sjelfve bryta denna väg, men så är icke förhållandet. Råneå socken är nemligen en bland de fattigaste inom länet; en fattigdom som i icke ringa mån